

Astăzi, Vineri, 3 Aprilie, 2026

Sf. Cuv. Nichita Mărturisitorul și Ilirie

Isaia 66

¹⁰ Veseleşte-te, Ierusalime, și voi, cei ce-l iubiți, faceți într'însul serbare obștească¹; bucurați-vă cu bucurie împreună cu el, voi, toți, cei ce plângeți deasupra-i,

¹¹ ca să fiți alăptați și să vă săturați la pieptul mângâierilor lui, ca să fiți alăptați și să vă desfătați din revărsările slavei lui.

¹² Că acestea zice Domnul: – Iată, Eu voi abate pacea spre ei asemeni unui râu și slava neamurilor ca un șuvoi în revărsare;² copiii lor vor fi purtați pe umeri și mângâiați cu fruntea pe genunchi.

¹³ Precum e cineva mângâiat de maica lui, așa veți fi voi mângâiați de Mine și în Ierusalim vă veți

---

¹ Verbul **panegyriso** (folosit numai aici în V. T.) înseamnă „serbare națională” sau „serbare la care participă toată lumea”.

² Sf. Ambrozie al Milanului: „Râul” nu e altceva decât Duhul Sfânt despre care Domnul Iisus vorbește în Evanghelia după Ioan: „râuri de apă vie vor curge din inima lui” (a celui ce crede'n Mine). De râul avântat al Duhului Sfânt vorbește și David în Psalmul 45, 4: „Avânturile râului înveslesc cetatea lui Dumnezeu”.

mângâia.

¹⁴ Și veți vedea și inima voastră se va veseli și oasele voastre ca iarba vor odrăsli și mâna Domnului le va fi cunoscută celor ce se tem de El, iar pe cei neascultători îi va amenința.

¹⁵ Că, iată, Domnul ca focul va veni și carele lui ca un vifor, să facă plată'ntru mânie și-a Lui mustrare cu pară de foc.

¹⁶ Căci cu focul Domnului fi-va judecat întreg pământul și cu sabia Lui tot trupul: mulți vor fi cei răniți de Domnul.

¹⁷ Cei ce se sfințesc pe ei înșiși și se curățesc prin grădini și mănâncă pe prispe carne de porc și scârboșenii și șoareci, aceia laolaltă vor pieri, zice Domnul.

¹⁸ Eu le cunosc faptele și gândul. Iată, aduna-voi toate neamurile și limbile; iar ele vor veni și slava Mea o vor vedea.

¹⁹ Și voi lăsa un semn asupra lor, iar pe cei mântuiți dintre ei îi vor trimite la neamuri, la Tarsis și la Put și la Lud și la Meșec și la Tubal și în Elada³ și în insulele cele

---

³ După Teodoret al Cirului, numelor

de departe, la cei ce de numele Meu n'au auzit și slava Mea n'au văzut-o; și ei vor vesti slava Mea printre neamuri.⁴

²⁰ Și pe frații voștri de prin toate neamurile îi vor aduce prinos Domnului, pe cai și în căruțe, în lectici purtate de asini cu umbrare, în sfânta cetate a Ierusalimului, zis-a Domnul, ca și cum fiii lui Israel Mi-ar aduce Mie jertfele lor, cu cântece de psalmi în casa Domnului.

²¹ Și voi lua dintre ei preoți și leviți, zice Domnul.

²² Că precum cerul cel nou și pământul cel nou, pe care Eu le fac, rămân în fața Mea, zice Domnul, așa va rămâne seminția voastră și numele vostru.

²³ Și va fi că din lună'n lună și din zi de odihnă în zi de odihnă veni-va tot trupul să Mi se închine în Ierusalim, zice Domnul.

²⁴ Și când vor ieși vor vedea stârvurile oamenilor care Mi-au călcat poruncile; că viermele lor nu va

---

de mai sus le-ar corespunde: Tarsis = Cartagina; Put = Libia; Lud = Lidienii; Meșec = Capadocienii; Tubal = Ibericii (Spaniolii). Cât despre Elada, e numele primar al Greciei.

⁴ După Sfinții Părinți, profetie clară asupra apostolilor pe care Iisus îi va trimite să vestească Evanghelia la toate neamurile, sub „semnul” Crucii.

muri și focul lor nu se va stinge: ei pentru lumea'ntreagă privesc și vor fi.⁵

Facerea 49

³³ Și dacă Iacob a sfârșit să le dea porunci fiilor săi, și-a'ntins picioarele în pat, și-a dat suflarea cea din urmă și s'a adăugat la poporul său.

Facerea 50

¹ Atunci Iosif, căzând pe fața tatălui său, l-a plâns și l-a sărutat.

² Iosif le-a poruncit apoi doctorilor care erau în slujba lui să-l îmbălsămeze pe tatăl său; și doctorii l-au îmbălsămat pe Israel⁶.

³ După ce s'au împlinit patruzeci de zile – că atâtea zile trebuie pentru îmbălsămare – l-au plâns Egiptenii șaptezeci de zile.

⁴ Iar dacă au trecut zilele plângerii, le-a zis Iosif curtenilor lui Faraon⁷: „Dac'am aflat eu har în

---

⁵ Versetele 22-24: Final cu dimensiune eshatologică (așa cum va fi întâlnit și în Mt 25, 46): durată veșnică, închinare veșnică, pedeapsă veșnică.

⁶ Îmbălsămarea – prin care un cadavru devenea mumie – era o veche practică a Egiptenilor.

⁷ Iosif nu s'a dus el însuși la Faraon din cauza impurității pe care o implica starea de doliu.

ochii voștri, spuneți-i din partea mea lui Faraon:

5 – Înainte de a muri, tatăl meu m'a pus să-i jur, zicându-mi: În mormântul pe care mi l-am săpat eu în țara Canaanului, acolo să mă îngropi... Așadar, lasă-mă acum să mă sui ca să-l îngrop pe tatăl meu, și mă voi întoarce”.

6 Iar Faraon a răspuns: „Suie-te și-l îngroapă pe tatăl tău, așa cum te-a jurat el”.

7 Și s'a suit Iosif să-l îngroape pe tatăl său; și împreună cu el s'au suit toți slujitorii lui Faraon și bătrânii casei sale și toți bătrânii din țara Egiptului

8 și toată familia lui Iosif, frații săi și toată familia tatălui său și neamul lui. Nu și-au lăsat în ținutul Goșen decât copiii, oile și vitele.

9 Cu el au plecat, de asemenea, căruțe și călăreți; caravana devenise uriașă.

10 Și ajungând ei la aria lui Atad, de dincolo de Iordan, au plâns acolo cu mare plângere tânguitoare; și l-a jelit Iosif pe tatăl său timp de șapte zile.

11 Văzând plângerea de la aria lui Atad, Canaaneenii, locuitorii aceluia ținut, au zis: „Amarnică e plângerea aceasta la Egipteni”. De aceea i s'a dat locului aceleia numele Abel-Mițraim, adică

Plângerea-Egiptenilor, care loc e dincolo de Iordan.

12 Așa au făcut fiii lui [Iacob] cu el, după cum le poruncise:

13 l-au dus fiii săi în țara Canaanului și l-au îngropat în peștera din țarina Macpela, cea de lângă Mamvri, pe care Avraam o cumpărase, cu țarină cu tot, de la Efron Heteul, ca loc de veci.

14 Iosif s'a întors apoi în Egipt, el și frații lui și toți cei ce se suiseră cu el să-și îngroape tatăl.

15 Când însă frații lui Iosif au văzut că tatăl lor e mort, au zis: „S'ar putea ca Iosif să-și aducă aminte de nelegiuirea noastră și să-și răzbune răul pe care noi i l-am făcut...”.

16 Și i-au trimis vorbă lui Iosif, zicându-i: „Înainte de a muri, tatăl tău a dat o strașnică poruncă:

17 – Așa să-i spuneți lui Iosif: Iartă-le [fraților tăi] greșala și păcatul, că rău ți-au făcut ei ție... Iartă deci greșala celor ce sunt robii Dumnezeului tatălui tău!” Și a plâns Iosif când i s'au spus acestea.

18 Și venind ei înșiși la el, au zis: „Noi suntem, iată, robii tăi”.

19 Dar Iosif le-a zis: „Nu vă temeți, fiindcă și eu sunt al lui Dumnezeu.

20 Voi mi-ați vrut mie răul, dar Dumnezeu mi-a vrut binele, așa

ca El să plinească ceea ce se'ntâmplă acum: să țină'n viață un popor numeros”.

21 Și le-a mai zis: „Nu vă temeți! Eu vă voi hrăni pân'la capăt, pe voi și pe copiii voștri”. Și i-a mângâiat și le-a vorbit pe inima lor.

22 Iosif a locuit în Egipt, el și frații săi și toată casa tatălui său. Și a trăit Iosif o sută zece ani.

23 Și i-a văzut Iosif pe urmașii lui Efraim până la al treilea neam; iar copiii lui Machir, fiul lui Manase, s'au născut pe genunchii lui Iosif⁸.

24 Iosif le-a vorbit așa fraților săi: „Eu mor, dar pe voi vă va cerceta Dumnezeu și vă va strămuta din pământul acesta în pământul pe care cu jurământ l-a făgăduit Dumnezeu părinților noștri, lui Avraam și lui Isaac și lui Iacob”.

25 Și i-a jurat Iosif pe fiii lui Israel zicând: „Atunci, când vă va cerceta Dumnezeu, amintiți-vă de osemințele mele și duceți-le cu voi!”

26 Și a murit Iosif, în vârstă de o sută zece ani. L-au îmbălsămat și l-au pus într'un sicriu, în Egipt.

Proverbele lui Solomon 31

8 Deschide-ți gura cu cuvântul lui

---

⁸ Literal: „pe coapsele”. Vezi nota de la 48, 12.

Dumnezeu și pe toți judecă-i după cuviință.

9 Deschide-ți gura și judecă drept și pune la inimă pricina celui sărac și slab.

10 Cine va afla o femeie vrednică? fiindcă una ca aceasta e mai prețioasă decât nestematele.

11 Inima bărbatului ei are încredere într'însa; una ca aceasta nu va avea lipsă de bune dobândiri,

12 căci ea lucrează toată viața spre binele bărbatului ei.

13 Adunând lână și in, ea cu mâinile ei le face de folos.

14 Ea e ca o corabie neguțătorind de departe: așa își agonisește traiul.

15 Și se scoală de-noapte și le dă casnicilor de mâncare și slujnicelor de lucru.

16 Ea vede o moșie și o cumpără și cu roada mânilor ei sădește stăpânire.

17 Își strânge cingătoarea pe mijloc și brațul și-l întărește pentru lucru.

18 Din deprindere știe că bine este a lucra și lampa ei nu se stinge toată noaptea.

19 Brațele și le întinde spre ceea ce e de trebuință și mâinile și le îndeamnă spre fus.

- 20 Măinile i le deschide nevoiașului și hrană îi întinde săracului.
- 21 Când bărbatul ei întârzie undeva, departe, el nu duce grijă de cele de acasă, căci toți ai ei sunt îmbrăcați.
- 22 Soțului ei îi face haine cu țesătură deasă, iar ea e îmbrăcată în vison și porfiră.
- 23 Bărbatul ei devine om de cinste în cetate când stă în adunare cu bătrânii ținutului.
- 24 Ea face pânzeturi subțiri și le vinde Fenicienilor⁹ și cingători Canaaneenilor.
- 25 Gura și-o deschide cu grijă și măsură și rânduială-i pune gurii sale.
- 26 Ea se îmbracă în putere și cinste și'n zilele ei de pe urmă se veselește.
- 27 Deprinderile casnicilor ei sunt pline de grijă, iar ea nu-și mănâncă pâinea în trândăvie.
- 28 Iar gura și-o deschide cu înțelepciune și după rânduială. În bunătațe și-a crescut copiii și i-a îmbogățit, iar soțul ei o laudă:
- 29 „Multe fete au dobândit bogăție, multe au înfăptuit putere, dar tu le-ai întrecut și le-ai covârșit

pe toate”.

30 Farmecele sunt mincinoase, deșartă-i frumusețea femeii, căci femeia înțeleaptă va fi binecuvântată, și ea să laude frica de Domnul.

31 Dați-i din roada mâinilor sale și laudat în cetate să-i fie bărbatul!¹⁰

Tâlcuire

S-au sfârșit zilele Sfințelor Păresimi! Acum să stea fiecare și să cugețe urmările: ce-a fost la început și ce este acum? A fost vreme de negoț: e vreun câștig cât de mic? Am ieșit în stadion: am alergat oare? Și dacă am alergat, am ajuns, oare, la sosire? A fost declarat război: ne-am înarmat, ne-am luptat? Și dacă ne-am luptat, am căzut sau am biruit? Postitorii trezvitori și priveghetori, care s-au ostenit cu inimă înfrântă și smerită, firește, privind înapoi, nu pot să nu se bucure; iar noi, cei nepăsători și roboți trupului, care ne îngrijim numai de desfătări și dezmierdări, ne rămâne pururea numai rușina-

⁹ „Fenicienilor”: mențione în Codex Sinaiticus, fragment al unui manuscris minuscul.

¹⁰ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

rea feței, sau nici măcar atât. Unii sunt bătuți și nu-i doare, fiindcă au fruntea de aramă și grumazul de fier.¹¹

---

¹¹ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.